

Cílem této práce je přispět k diskusi o problémech vztahů imperia a sacerdotia na přelomu 10. a 11. století a pokusit se na základě zohlednění všech důležitých zdrojů primární i sekundární povahy nalézt adekvátní odpověď na otázku, zda je možné hovořit o existenci systémového budování říšské církve. Tento problém je nahlížen pod úhlem profilujícího a výjimečného postavení panovníka, v němž hrála ústřední roli sakrální praxe saských císařů. Právě zde je totiž do značné míry skryta podstata závěrů a interpretací, skrze něž je nahlíženo celé období soužití světské a duchovní moci. Východiskem bude především období vlády posledních dvou císařů liudolfinské dynastie Oty III. a Jindřicha II., tj. ten úsek dějin, který historická věda vnímá jako dovršení budování královské říšské církve. Ambicí autora je prokázat, že mapované období v sobě zahrnuje prvky zlomu i kontinuity, aniž by nutně musely stát v příkrém protikladu vůči sobě. V tomto ohledu by bylo do jisté míry možné nahlížet otázku po existenci systému říšské církve jako irelevantní a případnou odpověď tak učinit závislou na zvoleném úhlu pohledu. Vedle prvků strukturálních je totiž nutno zohlednit i hlediska osobnostních specifik. V úplnosti tak platí slova německého historika Theodora Schieffera, že člověk 11. století neměl vztah k církvi, ale vždy stál uvnitř církve, tedy uvnitř určitých pevných vazeb, jimiž byl výrazně 5 lze uvést především Sehneidm. ilkr B./Weint'urter S. (edd.), Otto III. - Heinrich II. Eine Wende, Sigmaringen 1997; Weint'urter, S., Heinrich II. Ein Kaiser des Endes der Zeiten, Darmstadt 2002 a další. determinován. Současně však natolik výrazné osobnosti, jakými byly bez pochyby Ota III. a Jindřich II., daly směřování utváření vztahů mezi panovníkem a říšskou církví významné impulsy, jež nám umožňují hovořit o jisté míře zlomovosti a specifičnosti.